

מסכת נדה

פרק ד

א. בנות כויתים, נדות מעריסתו. והכחותם מטעאים משכב תחפותו
בعلיוון, מפני שאין בו עלי נדות, והן יושבות על כל דם ודם. ואין
חיבין עליהם על בית מקדש, ואין שורפין עליהם את התרומה,
מפני שתטמאתן ספק:

ב. בנות אדוקין, בזמן שנגנו לכת בדרכי אבותיהם, הרי הן
כחותיות. פירושו לכת בדרכי ישראל, הרי הן כישראלית. רבינו יוסי
אומר, לעולם הן כישראל, עד שאין פירושו לכת בדרכי אבותיהם:

ג. גם נקירת ודם טהרה של מצערת, בית שמאי מטהרים. ובית
היל אומרים, קראה וכמיימי רגלייה. גם يولדה שלא טבה, בית
שמאי אומרים, קראה וכמיימי רגלייה. ובית היל אומרים, מטעמא לה
ויבש. ומזהם ביולדת בזוב, שהוא מטעאה לה ויבש:

ד. המקשה, נדה. קשחה שלשה ימים בתוך אחד עשר יום ו Kashah
מעט לעת זילדה, הרי זו يولדה בזוב, דברי רבינו אליעזר. רבינו

יהוֹשָׁעַ אומר, לִילָה וַיּוֹם, כְּלִילִי שְׁבָת וַיּוֹמוֹ. שְׁשָׁפֶתֶת מִן הַצָּעֵר,
וְלֹא מִן הַקָּם:

ה. בָּמָה הוּא קָשְׁוִיה. רַبִּי מַאיָר אָמֵר, אַפְלוּ אֲרְבָּעִים וְחַמְשִׁים
יּוֹם. רַבִּי יְהוֹדָה אָמֵר, דִּיאָ חֲדַשָּׁה. רַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמְרִים,
אֵין קָשְׁוִי יוֹתֵר מִשְׁפֵּטִי שְׁבָתּוֹת:

ו. הַמְּקֻשָּׁה בְּתוֹךְ שְׁמוּנוֹת שֶׁל נְגָבָה, כֹּל דָמִים שֶׁהָיָה רֹאָה,
טַהוֹרִים, עַד שִׁיצַא הַוָּלֵד. וְרַבִּי אַלְיָזָר מִטְמָא. אָמְרוּ לוּ לְרַבִּי
אַלְיָזָר, וְמֵה בָמָקוֹם שֶׁהַחֲמִיר בְּדַם הַשְּׁפֵי, הַקְּלָל בְּדַם הַקְּשֵׁי, מִקְּוֹם
שֶׁהַקְּלָל בְּדַם הַשְּׁפֵי, אֵינוֹ דִין שְׁנָקֵל בְּדַם הַקְּשֵׁי. אָמַר לְהָנוּ, דִין לְבָא
מִן הַדִּין לְהִיוֹת פְּגָה, מִמֶּה הַקְּלָל עַלְיהָ, מִטְמָאת זִבְּה, אֲכָל טָמֵא
טָמֵאת נְקָה:

ז. כֹּל אַחֲד עִשָּׂר יוֹם בְּחִזְקַת טָהָרָה. יָשַׁבָּה לָה וְלֹא בְּדַקָּה, שְׁגָגָה,
גְּאַנְסָה, הַזִּיקָה וְלֹא בְּדַקָּה, טָהוֹרָה. הָגִיעַ שָׁעַת וְסָפָה וְלֹא בְּדַקָּה,
הָרִי זֹה טָמֵא. רַבִּי מַאיָר אָמֵר, אִם הִתְהַגֵּד בְּמַחְבָּא וְהָגִיעַ שָׁעַת
וְסָפָה, וְלֹא בְּדַקָּה, הָרִי זֹה טָהוֹרָה, מִפְנֵי שְׁחָרֶת מַסְלָקָת אֶת
הַדָּמִים. אֲכָל יָמִי הַזָּבָה וְהַזָּבָה וְשׁוֹמְרָת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם, הָרִי אֶלָו
בְּחִזְקַת טָמֵא:

